

Sygn. akt II Ka 747/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Grażyna Orzechowska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Tomasza Ławeckiego

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 r.

sprawy **J. C. K. W. (1) i A. M. (1)**

oskarżonych z art.300 § 2 kk w zw. z art.12 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonych, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Syndyka Masy Upadłości (...)

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 25 maja 2017 r. sygn. akt II K 192/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. przyjmuje, że oskarżeni J. C. K. W. (1) i A. M. (1) przypisany im czyn w pkt I wyroku popełnili w okresie od 31 marca 2011 r. do 31 sierpnia 2012r.;

2. uzupełnia podstawę prawną skazania, wymiaru kary pozbawienia wolności i kary grzywny o przepis art. 4 § 1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokata i Radcy Prawnego M. D. (1) w M. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu oskarżonego J. C. K. W. (1) wykonywaną w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonych J. C. K. W. (1) i A. M. (1) po 1180 zł opłaty za II instancję oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego: J. C. K. W. (1) w kwocie 526,60 zł, A. M. (1) w kwocie 10 zł.

Sygn. akt II Ka 747/17

UZASADNIENIE

J. C. K. W. (1) oraz **A. M. (1)** oskarżeni zostali

o to, że: w okresie od 31 marca 2011 r. do listopada 2012 r. w miejscowości O., gmina K., powiat (...), województwo (...) i w miejscowości T.,

województwo (...) wiedząc o niewypłacalności J. W. i orzeczeniach sądowych zobowiązujących go do zaspokojenia roszczeń wierzycieli, działając wspólnie

i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem uszczuplenia zaspokojenia jego wierzycieli i udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych, podjęli działania zmierzające do realizacji tego zamiaru w ten sposób, że w dniu 31 marca 2011 r. na mocy aktu notarialnego sporządzonego w T. J. W. przeniósł na A. M. (1) własność 3/289 udziałów w prawie własności nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...) położonej w miejscowości O., w celu uzyskania przez niego własności całej nieruchomości na podstawie art. 958 k.p.c. za kwotę oszacowania 2.297.670 złotych dokonanego na potrzeby postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mińsku Mazowieckim, usiłując w ten sposób nie dopuścić do przeprowadzenia licytacji i uszczuplić zaspokojenie wierzycieli dochodzących swoich roszczeń:

- A. T., na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia

2 czerwca 2009 r., sygn. I Co 1249 /09 o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 19 grudnia 2008 r.,

- Spółdzielczej (...) we W., na podstawie orzeczenia Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 29 grudnia 2010 r., sygn. I Nc 145 /10 oraz orzeczenia Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 23 stycznia 2012 r., sygn. I Nc 2 /12,

- M. D. (2), na podstawie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego z dnia 12 lutego 2007 r., sygn. L 143 /30 DE oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 9 maja 2011 r., sygn. I Co 1052 /11 nadającego klauzulę wykonalności tytułowi wykonawczemu,

- Burmistrza K., na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. I Co 2803 /10 oraz postanowienia z dnia 20 grudnia 2011 r., sygn. I Co 2807 /11, nadających klauzule wykonalności tytułom wykonawczym wystawionym przez Burmistrza K.,

- Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. we W., na podstawie orzeczenia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. X GC 344 /08,

- P. R., na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 11 sierpnia 2010 r., sygn. V GC 166 /10,

- (...) Sp. zo.o. w W., na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego Gdańsk Północ z dnia 16 marca 2010 r., sygn. V GC 1846 /09

z tym, że dokonane rozporządzenie mieniem nie doprowadziło do osiągnięcia zamierzonego skutku, z uwagi na jego bezskuteczność prawną w stosunku do wierzytelności ujawnionych uprzednio w księdze wieczystej i brak cech gospodarstwa rolnego w przedmiotowej nieruchomości, niezbędnych do jej przejęcia w trybie art. 958 k.p.c., a następnie powierzając działalność wydobywczą firmie (...) Sp. zo.o. z siedzibą w W. i nie respektując orzeczenia Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim o ustanowieniu (...) zarządcą przedmiotowej nieruchomości, eksploatując ją usunęli składniki zajętego majątku

w postaci złóż żwiru i piasku, wartości około 1.000.000 złotych, istotnie zmniejszając wartość ekonomiczną tej nieruchomości, na szkodę wierzyciela Spółdzielczej (...) we W., która nabyła ją w wyniku licytacji przeprowadzonej w dniu 13 kwietnia 2011 r., za kwotę 4.017.232,00 złote,

tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wobec J. C. K. W. (1),

zaś o czyn z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wobec A. M. (2).

Wyrokiem z dnia 25 maja 2017 roku, sygn. akt II K 192/13, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonych **J. C. K. W. (1)** oraz **A. M. (1)** w ramach zarzucanego im czynu uznał za winnych tego, że w okresie od 31 marca 2011 r. do bliżej nieokreślonej daty 2012 r. – co najmniej do marca 2012 r.

w miejscowości O., powiat (...), województwo (...)

i w miejscowości T., województwo (...) działając wspólnie i w porozumieniu w ramach uprzedniego podziału ról uszczuplili, uprzednio usiłując udaremnić zaspokojenie swoich wierzycieli, w ten sposób, że wiedząc o niewypłacalności J. W. i orzeczeniach sądowych zobowiązujących J. W. do zaspokojenia roszczeń wierzycieli, w krótkich odstępach czasu

z góry powziętym zamiarem uszczuplenia zaspokojenia jego wierzycieli

i udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych, podjęli działania zmierzające do realizacji tego zamiaru w ten sposób, że w dniu 31 marca 2011 r. na mocy aktu notarialnego repertorium (...) sporządzonego w T. - J. W. przeniósł na A. M. (1) własność w ilości 3 /289 udziałów w prawie własności nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...) położonej w miejscowości O., w celu uzyskania przez niego własności całej nieruchomości na podstawie przepisu art. 958 § 1 k.p.c., za kwotę oszacowania nieruchomości 2.297.670 złotych,

dokonanego na potrzeby postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mińsku Mazowieckim, usiłując

w ten sposób nie dopuścić do przeprowadzenia licytacji i udaremnić zaspokojenie wierzycieli dochodzących swoich roszczeń, tj.:

- A. T., na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego w Tczewie

z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. I Co 1249 /09 o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 19 grudnia 2008 r.,

- Spółdzielczej (...) we W., na podstawie orzeczenia Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 29 grudnia 2010 r., sygn. I Nc 145 /10 oraz orzeczenia Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 23 stycznia 2012 r., sygn. I Nc 2 /12,

- M. D. (2), na podstawie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego z dnia

12 lutego 2007 r., sygn. L 143 /30 DE oraz postanowienia Sądu Rejonowego

w T. z dnia 9 maja 2011 r., sygn. I Co 1052 /11 nadającego klauzulę wykonalności tytułowi wykonawczemu,

- Burmistrza K., na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego

w M. z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. I Co 2803 /10 oraz postanowienia z dnia 20 grudnia 2011 r., sygn. I Co 2807 /11, nadających klauzule wykonalności tytułom wykonawczym wystawionym przez Burmistrza K.,

- Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. we W., na podstawie orzeczenia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. X GC 344 /08,

- P. R., na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 11 sierpnia 2010 r., sygn. V GC 166 /10,

- (...) Sp. zo.o. w W., na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego Gdańsk Północ z dnia 16 marca 2010 r., sygn. V GC 1846 /09

z tym, że dokonane rozporządzenie mieniem nie doprowadziło do osiągnięcia zamierzonego skutku, z uwagi na bezskuteczność prawną w stosunku do wiarygodności ujawnionych uprzednio w księdze wieczystej i brak cech gospodarstwa rolnego przedmiotowej nieruchomości, niezbędnych do jej przejęcia w trybie art. 958 § 1 k.p.c.,

a następnie w dniu 13 maja 2011 r. powierzyli działalność wydobywczą złóż żwiru i piachu przedsiębiorstwu (...) Sp.zo.o. z siedzibą w W., a także nie respektując orzeczenia Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 18 sierpnia 2011 r., sygn. I Co 156 /10 o ustanowieniu (...) zarządcą przedmiotowej nieruchomości, eksploatowali ją w ten sposób usuwając składniki zajętego majątku w postaci bliżej nieokreślonej ilości złóż żwiru i piachu - zmniejszając wartość ekonomiczną tej nieruchomości, czym działali na szkodę wymienionych wierzycieli, tj. czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i na podstawie tych przepisów skazał J. C. K. W. (1) i A. M.

(1), zaś na podstawie art. 300 § 2 k.k. wymierzył J. C. K. W. (1) i A. M. (1) kary po 1 roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonych kary grzywny w ilości po 100 stawek dziennych przyjmując, na podstawie art. 33 § 3 k.k., iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązujących przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym J. C. K. W. (1) i A. M. (1) tytułem próby na okresy po 3 lata;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. D. (1) kwotę 1.343,16 złotych w tym podatek VAT w kwocie 251,16 złotych tytułem nieopłaconej obrony sprawowanej z urzędu;

IV. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych J. C. K. W. (1) i A. M. (1) tytułem opłaty kwoty po 1.180 złotych, a także zasądza od J. C. K. W. (1) kwotę 2.809,35 złotych tytułem zwrotu części wydatków postępowania oraz od A. M. (1) kwotę 1.500 złotych tytułem zwrotu części wydatków postępowania.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli: Prokurator Okręgowy w Siedlcach, obrońca oskarżonych oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Syndyka Masy Upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej K..

Oskarżyciel publiczny zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych i na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1, 3 i 4 kpk zarzucił temu wyrokowi:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 115 § 2 kk poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji rozmiaru wyrządzonej szkody przez oskarżonych, w kwocie co najmniej 239.400 złotych, jako jednej z przesłanek mających wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, podczas gdy art. 115 § 2 kk wyraźnie nakazuje obligatoryjne wzięcie przez Sąd pod uwagę wszystkich przesłanek wymienionych w tym przepisie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść wyroku, a polegający na uznaniu, że oskarżeni popełnili przypisany im czyn w okresie od 31 marca 2011 roku do marca 2012 roku, w sytuacji gdy prawidłowa ocena całokształtu ustalonych okoliczności przedmiotowego zdarzenia zwłaszcza właściwa ocena zeznań S. S. i W. W. (1) oraz dokumentacji dotyczącej wywozu kruszywa prowadzi do wniosku, że czyn ten trwał co najmniej do 31 sierpnia 2012 roku;

3. rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, w sytuacji gdy znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości ich czynu przejawiający się w tym, że oskarżeni działali umyślnie w zamiarze bezpośrednim, godząc w dobro prawne jakim jest obrót gospodarczy, wyrządzili swoim wierzycielom szkodę oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wymagają wymierzenia oskarżonym kary adekwatnej do popełnionego czynu.

Obrońca oskarżonych zaskarżył powyższy wyrok w całości w zakresie dotyczącym obu oskarżonych i na podstawie art. 438 pkt 1-3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4, art. 7, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk w zw., z art. 2 § 2 kpk przez pobieżną, mało wnikliwą i jednostronną ocenę dowodów z dokumentów i źródeł osobowych oraz odmówieniem dania wiary wyjaśnieniom obu oskarżonych, w tym kwestionowaniem łączących ich wzajemnych powiązań,

2. art. 7 kpk poprzez rażąco błędną ocenę całości materiału dowodowego

i przyjęcie tym samym jednej wersji zdarzeń, bez rozważenia innych alternatywnych, w szczególności w zakresie ilości pozyskanego kruszywa objętej przedmiotem egzekucji z nieruchomości,

3. art. 7 kpk przez rażąco błędną ocenę zgromadzonych dokumentów, w tym decyzji/koncesji na wydobywanie kruszywa wydanej na rzecz J.

(...) K. W., która nie została cofnięta, nawet po zbyciu własności na rzecz pokrzywdzonego S. (...) jako wierzyciela hipotecznego,

4. nie ustaleniu daty utraty własności nieruchomości przez obu oskarżonych, jako jej współwłaścicieli, a tym samym nie wyjaśnieniu istotnych okoliczności sprawy;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający :

1. na błędnym uznaniu, że oskarżeni popełnili przestępstwa kwalifikowane z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, a to miało wpływ na treść wyroku

w zakresie przypisania odpowiedzialności karnej oskarżonym,

2. na błędnym uznaniu, że oskarżeni chcieli uszczuplić zaspokojenie wierzycieli J. W., gdy w rzeczywistości czerpali pożytki ze swoich uprawnień właścicielskich;

III. naruszenie prawa materialnego i zastosowanie wobec czynów kwalifikacji

z art. 300 § 2 kk pomimo że nie było podstaw prawnych przypisania ww. oskarżonym takich czynów karalnych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od dokonania zarzucanego im czynu.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Syndyka Masy Upadłości S. w upadłości z siedzibą we W. zaskarżył powyższy wyrok w części co do braku rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci naprawienia szkody, o którym mowa w art. 46 § 1 kk i na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

- obrażę art. 46 § 1 kk poprzez nie rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji w wyroku skazującym o zasądzeniu od obu oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego obowiązku naprawienia szkody w postaci zapłaty kwoty 1 mln złotych i nierozpoznanie przez Sąd I instancji pisemnego wniosku oskarżyciela posiłkowego

z dnia 13 grudnia 2016 r. o orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia przez oskarżonych J. W. oraz A. M. (1) szkody na rzecz S. w upadłości

z siedzibą we W. poprzez zapłatę na rzecz Pokrzywdzonego (oskarżyciela posiłkowego) kwoty 1.000.000,00 zł;

2) obrażę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj.

- naruszenia art. 413 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 46 § 1 kk poprzez nie orzeczenie przez Sąd I instancji w wyroku skazującym środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody przez obu oskarżonych szkody na rzecz pokrzywdzonego (oskarżyciela posiłkowego) w postaci zapłaty kwoty 1 mln złotych,

- naruszenie art. 424 kpk poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu od wyroku z jakich powodów i na jakiej podstawie Sąd I instancji nie rozstrzygnął o obowiązku naprawienia szkody złożonym w trybie art. 46 § 1 kk, co czyni niniejsze uzasadnienie w tej części nie możliwym do weryfikacji i oceny przez oskarżyciela posiłkowego

w zakresie braku rozstrzygnięcia o środku karnym z art. 46 § 1 kk;

- naruszenie art. 7 kpk poprzez błędną ocenę dowodów przeprowadzonych w sprawie, skutkujące przyjęciem przez Sąd, iż oskarżeni eksploatowali nieruchomość opisaną

w księdze wieczystej nr (...), w ten sposób, iż usuwali znajdujące się na tej nieruchomości złoża żwiru i piachu w bliżej nieokreślonej ilości podczas gdy na podstawie dowodów w postaci notatek pracowników firmy ochroniarskiej,

informacji (...) dotyczących wywozu kruszywa możliwym było ustalenie ilości wywiezionego kruszywa, co tym samym dawało podstawę do ustalenia wysokości szkody wyrządzonej przez oskarżonych na rzecz (...) nabywcy przedmiotowej nieruchomości.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł własną apelację, wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Nie stawili się na rozprawę, mimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie: oskarżeni i ich obrońca, oskarżyciele posiłkowi i ich pełnomocnicy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego wyroku oraz zarzutów i argumentów podniesionych we wszystkich wywiedzionych apelacjach prowadzić musiała do wniosku, że środki odwoławcze złożone przez obrońcę oskarżonych oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego są niezasadne, a w związku z tym zawarte w ich treści wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie, natomiast apelacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego okazała się częściowo zasadna, tj. w zakresie zarzutu podniesionego w pkt 2 apelacji i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie daty końcowej czynu przypisanego oskarżonym. W pozostałej części apelacja prokuratora nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, że apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zwrócona została jedynie przeciwko nie orzeczeniu środka karnego, a apelacja prokuratora poza zarzutami dotyczącymi orzeczenia o karze (pkt 1 i 3 apelacji), kwestionowała jedynie prawidłowość ustalenia czasookresu przestępstwa przypisanego oskarżonym, jako najdalej idącą należało potraktować apelację obrońcy oskarżonych, dlatego też uzasadnione jest w pierwszej kolejności wskazanie motywów nieuwzględnienia tego środka odwoławczego.

Sąd II instancji stwierdza, że analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w kontekście całości materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego na rozprawie głównej, jednoznacznie przekonuje, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia, w zakresie jakim są kwestionowane przez obrońcę, znajdują pełne potwierdzenie

w zgromadzonym materiale dowodowym. Nadmienić należy, że choć bez wątplenia

Sąd Rejonowy błędnie ustalił datę końcową czynu przypisanego oskarżonym,

to z uwagi na fakt, że jest to uchybienie popełnione na korzyść oskarżonych, z oczywistych względów nie mogło być wytknięte w apelacji złożonej przez ich obrońcę. Dlatego oceniając w tym miejscu jedynie zasadność środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę oskarżonych, stwierdzić należy, iż poza powyższym uchybieniem, które omówione zostanie

w dalszej części niniejszego uzasadnienia, w przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy

w Mińsku Mazowieckim czyniąc ustalenia w zakresie jakim stały się podstawą przypisania oskarżonym czynów w kształcie opisanym w wyroku, procedował prawidłowo, nie uchybiając normom zarówno z zakresu prawa procesowego, jak i materialnego. Dlatego też stanowisko Sądu meriti w zakresie odtworzenia okoliczności przypisanych oskarżonym czynów jest wolne od sugerowanych przez skarżącego uchybień. Zasadne przy tym jest zauważyć, że sposób w jaki obrońca sformułował zarzuty nie zasługuje na pełną aprobatę, ponieważ skarżący zmierzając do zdyskwalifikowania wyroku skazującego oskarżonych, posłużył się zarzutami mieszanymi z wykorzystaniem podstaw odwoławczych określonych

w art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk, pomijając, że nie może być mowy o obrazie prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem naruszenia przepisów postępowania lub błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę. Jeżeli więc autor apelacji w pkt I i II podniósł zarzuty mające wykazać uchybienia z art. 438 pkt 2 i 3 kpk, bezzasadne było

podnoszenie w pkt III apelacji ogólnego zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 300 § 2 kk poprzez zastosowanie tej kwalifikacji prawnej pomimo, że, w ocenie skarżącego, nie było podstaw prawnych przypisania oskarżonym takich czynów karalnych. Nie wnikając

jednak w formalną poprawność sformułowanych zarzutów stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie dopuścił się żadnego z uchybień wytkniętych przez obrońcę oskarżonych i słusznie ostatecznie przyjął, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przypisanego każdemu z nich czynu.

Istotne jest, że obrońca w apelacji, a oskarżeni w toku postępowania, nie kwestionowali większości okoliczności przedmiotowych ustalonych przez Sąd Rejonowy.

Bezsporne więc są kwestie odnoszące się do tego, że J. W. był dłużnikiem wszystkich podmiotów opisanych w zarzutach, a każdy z tych wierzycieli dysponował tytułem wykonawczym i egzekucyjnym przeciwko J. W.,

w postaci orzeczeń sądowych wydawanych w latach 2009-2011. Z uwagi na fakt, że J. W. nie wywiązał się dobrowolnie ze zobowiązań stwierdzonych tytułami wykonawczymi, wierzyciele składali kolejno do Komornika wnioski egzekucyjne. Bezsporną okolicznością jest, że 25 września 2009 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym

w Mińsku Mazowieckim poinformował J. W. o wszczęciu przeciwko niemu egzekucji z nieruchomości położonej w O., wezwał do zapłaty długu na rzecz A. T. oraz złożył wniosek o ujawnienie egzekucji w księdze wieczystej dla tej nieruchomości. Następnie na wniosek Komornika sporządzono protokół opisu i oszacowania nieruchomości na kwotę 2.297.610 złotych, po czym Komornik w dniu 16 marca 2011 roku zawiadomił oskarżonego o licytacji tej nieruchomości. Nie jest również w sprawie kwestionowaną okolicznością, że w dniu 31 marca 2011 r. na mocy aktu notarialnego repertorium (...)sporządzonego w T. - J. W. przeniósł na A. M. (1) własność w ilości 3/289 udziałów w prawie własności nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...) położnej w miejscowości O., w celu uzyskania przez niego własności całej nieruchomości na podstawie przepisu art. 958 § 1 kpc za kwotę oszacowania nieruchomości 2.297.670 złotych. Bez wątpienia również powyższa czynność prawna okazała się bezskuteczna w stosunku do wierzytelności ujawnionych uprzednio w księdze wieczystej

i brak cech gospodarstwa rolnego przedmiotowej nieruchomości, niezbędnych do jej przejęcia w trybie art. 958 § 1 k.p.c. W toku licytacji nieruchomości, w dniu 13 kwietnia 2011 roku wyłoniono jej nabywcę, tj. (...), choć ze względów proceduralnych nie doszło bezzwłocznie do przybicia i przysądzenia własności. W dniu 13 maja 2011 r. J. W.

i A. M. (2) powierzyli działalność wydobywczą złóż żwiru i piachu przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Dnia 18 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim w sprawie sygn. I Co 156 /10 ustanowił (...) zarządcą przedmiotowej nieruchomości. Pomimo tego postanowienia, nieruchomość była eksploatowana, bowiem wydobywano z niej żwir i piach, zmniejszając wartość ekonomiczną tej nieruchomości, czym działano na szkodę wierzycieli J. W..

Lektura wyjaśnień oskarżonych, prowadzi do wniosku, że J. W. nie negując większości powyższych okoliczności, przyjął linię obrony polegającą na twierdzeniu, że miał prawo sprzedać udział w nieruchomości w O., ponieważ była to nieruchomość rolna, którą mógł swobodnie dysponować jako właściciel oraz na podważaniu zarzutu wydobywania złoża, poprzez twierdzenie, że firma (...), z którą łączyła go umowa, nie eksploatowała złoża, lecz tylko przygotowywała je do przyszłej eksploatacji, z kolei J. M. wydobywał złoża bez jego zgody, dlatego składał on zawiadomienia do prokuratury. Oskarżony A. M. (1) przyjął linię obrony polegającą na zaprzeczeniu, aby wraz z J. W. zawarł porozumienie dotyczące niespłacenia jego wierzycieli oraz aby zlecał firmie (...) działalność wydobywczą.

Wskazać więc należy, że analiza logiczna całokształtu okoliczności ujawnionych

w sprawie, doprowadziła Sąd II instancji do przekonania, że słuszna jest ocena Sądu Rejonowego, że przyjęta przez każdego z oskarżonych linia obrony nie zasługuje

na uwzględnienie, jako zupełnie niewiarygodna. Sąd Okręgowy w całości podziela przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, w tym w szczególności w zakresie

w jakim Sąd I instancji wskazał szczegółowe powody odrzucenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonych w części w jakiej zaprzeczali stawianym im zarzutom oraz przyczyn uwzględnienia dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonych, w tym dowodów

z dokumentów. Mając więc na uwadze obszerność materiału dowodowego podlegającego ocenie, a także przekonywującą argumentację zawartą w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy za bezcelowe uznał powtarzanie zawartych tam, zasługujących na pełną akceptację, wywodów. Jest to tym bardziej uzasadnione, że mimo obszerności materiału dowodowego oraz szeregu dowodów, które we wzajemnym powiązaniu stały się słuszną podstawą ustaleń o sprawstwie oskarżonych, skarżący we wniesionym środku odwoławczym dążąc do podważenia wyroku, w zasadzie nie odniósł się do treści i oceny konkretnych dowodów, próbując wykazać błędność procedowania Sądu Rejonowego w tym zakresie. Wniesiony środek odwoławczy cechuje się bardzo dużym poziomem ogólności, a podniesione przez apelującego zarzuty naruszenia przepisów postępowania, w tym art. 7 kpk mają zdecydowanie polemiczny charakter i nie mogły prowadzić do oczekiwanego przez niego rezultatu w postaci uniewinnienia oskarżonych. Zauważyć należy, iż w treści zarzutów skarżący ograniczył się do bardzo ogólnych tez stwierdzając, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk,

art. 424 par 1 kpk w zw. z art. 2 par 2 kpk przez: „pobieżną, mało wnikliwą i jednostronną oceną dowodów z dokumentów i źródeł osobowych oraz odmówienie wiary wyjaśnieniom obu oskarżonych”, „rażąco błędną oceną całości materiału dowodowego i przyjęcie tym samym jednej wersji zdarzeń, bez rozważenia innych alternatywnych”, „przez rażąco błędną ocenę zgromadzonych dokumentów, w tym decyzji/koncesji na wydobywanie kruszywa”. Istotne jest, że powyższe bardzo ogólne twierdzenia zawarte w treści zarzutów nie znalazły żadnego rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji, ponieważ mimo jego obszerności, to większą jego część stanowi przytoczenie opisu czynu zarzucanego oskarżonym oraz treści wyroku Sądu

I instancji, natomiast rozważaniom odnoszącym się do wszystkich zarzutów apelacyjnych,

a więc nie tylko tych opartych o podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 2 kpk, skarżący poświęcił jedynie niewielki końcowy fragment uzasadnienia apelacji, zawierający się łącznie

w dziewięciu zdaniach, ograniczających się do ogólnych tez, wyrażających własną interpretację powołanych przez obrońcę okoliczności, wśród których nie ma żadnego argumentu na wykazanie „pobieżności”, „małej wnikliwości”, „jednostonności”, czy też „rażącej błędności” oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy. Skarżący pominął milczeniem wszystkie okoliczności wynikające z dowodów, które Sąd Rejonowy uczynił podstawą ustaleń faktycznych w zakresie czynów przypisanych oskarżonym. Słusznie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w odpowiedzi na apelację obrońcy podniósł, że jest ona lakoniczna i nie wnosi nic istotnego do sprawy, gdyż jest jedynie powieleniem dotychczas podnoszonej w toku postępowania argumentacji, która nie może stanowić podstawy do wzruszenia wyroku Sądu I instancji.

Mając powyższe na względzie, stwierdzić należy, że Sąd II instancji zwolniony był

z obowiązku szczegółowego motywowania pozytywnej oceny procedowania Sądu Rejonowego w zakresie, w którym obrońca oskarżonych nie negował określonych okoliczności poprzez sformułowanie co do nich konkretnych zarzutów popartych stosowną argumentacją mającą wykazać uchybienia w procedowaniu Sądu Rejonowego. Ustosunkowując się natomiast do ogólnych wywodów zawartych w apelacji, konieczne i zarazem wystarczające jest podkreślenie niżej wskazanych okoliczności.

Wbrew sugestii skarżącego, w ocenie Sądu II instancji, bez wątplenia słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że nie ma żadnych podstaw do ustalenia, że powodem zbycia przez J. W. na rzecz A. M. (2) udziałów w nieruchomości w O., były rozliczenia pieniężne pomiędzy oskarżonymi. Słusznie Sąd Rejonowy wywiódł, że jest to jedynie gołosłowne zapewnienie J. W., gdyż nie przedstawił w tym zakresie żadnych przekonujących dowodów. Zdaniem Sądu Okręgowego dołączenie do apelacji dokumentów, z których miałyby wynikać dług ciążący na J. W. wobec A. M. (2), miało jedynie stanowić próbę potwierdzenia, że przystępując do aktu notarialnego sprzedaży udziałów w nieruchomości motywowany był zamiarem zwolnienia się z długu wobec A. M. (1), ale próba ta okazała się nieudolna. Zdaniem Sądu odwoławczego analiza sekwencji zdarzeń poprzedzających tę czynność, a więc wszczęcie egzekucji przeciwko oskarżonemu, zajęcie w jej toku nieruchomości w O. i wyznaczenie jej licytacji, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że nawet jeżeli faktycznie J. W. miał jakkolwiek dług wobec A. M. (2), to nieudana próba sprzedaży na jego rzecz udziałów w nieruchomości w celu uzyskania przez niego własności całej nieruchomości na podstawie przepisu art. 958 § 1 kpc, nie była podjęta w celu zwolnienia się z tego długu, lecz wyłącznie w celu uniemożliwienia przeprowadzenia licytacji i udaremnienia w ten sposób zaspokojenia swoich wierzycieli. Naiwne

wręcz byłoby przyjęcie, że oskarżony J. W. w celu wywiązania się ze zobowiązania powstałego w 1993 roku, jak to wynika

z dokumentów dołączonych do apelacji, akurat dwa tygodnie po zawiadomieniu go o terminie licytacji nieruchomości i dwa tygodnie przed wyznaczonym jej terminem, kierując się jedynie interesem swojego wierzyciela, będącego w bardzo bliskiej współpracy z nim, zdecydował się uczynić zadość ciężącemu wobec niego zobowiązaniu i właśnie w tym celu postanowił sprzedać na jego rzecz udziały w zajętej w toku postępowania egzekucyjnego nieruchomości.

W świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w tej sprawie jest to wersja zupełnie niewiarygodna, jako sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz nie przystająca do całokształtu działań podejmowanych przez oskarżonego J. W.

w porozumieniu z A. M. (2) mających na celu uniknięcie wywiązania się ze zobowiązań jakie miał wobec wierzycieli wskazanych w zarzutach.

Zdaniem Sądu II instancji, słusznie Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżony A. M. (2) miał pełną świadomość zobowiązań jakie ciąży na J. W. i faktycznego celu zawarcia umowy sprzedaży na jego rzecz udziałów w nieruchomości. obrońca oskarżonego nie przedstawił żadnych argumentów, które nakazywałyby odmienną ocenę w tym zakresie, gdyż próbując podważając tę okoliczność ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że Sąd

I instancji nie przedstawił przekonujących dowodów na istnienie porozumienia oskarżonych w zakresie ich działań co do udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych i że A. M. (1) nie miał wiedzy o skali zadłużenia współoskarżonego. Tak ogólny sposób krytyki odwoławczej, nie mógł doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu.

W dalszej kolejności odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, zauważyć należy, iż skarżący ten nie próbował dowodzić, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił,

że oskarżeni swoimi aktywnymi działaniami doprowadzili do tego, że nieruchomość

w miejscowości O. była eksploatowana, tzn., że w dniu 13 maja 2011 roku J. W. i A. M. (2) powierzyli działalność wydobywczą złóż żwiru i piachu przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Zamiast tego obrońca akcentując kwestię własności nieruchomości oraz posiadania koncesji przez J. W., próbował dowieść, że działania oskarżonych stanowiły jedynie czerpanie pożytków z nieruchomości przez współwłaścicieli, które miało uzasadnienie w obowiązującym prawie skoro koncesję na wydobycie kruszywa i piachu miał J. W., to on był uprawniony do eksploatacji a nie inna osoba, np. zarządca nieruchomości. W ten sposób obrońca nawiązał jedynie do jednego z elementów linii obrony oskarżonego J. W., do którego to Sąd Rejonowy w sposób właściwy odniósł się w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że w swoich wyjaśnieniach J. W. eksponował elementy drugorzędne dla oceny przedmiotowej sprawy, powołując się na swoje prawa jako właściciela i posiadacza koncesji na wydobycie nieruchomości, celowo pomijając przy tym uprawnienia wierzycieli. Omawiany wywód obrońcy również bazując na akcentowaniu prawa własności

i uprawnień wynikających z posiadania koncesji, działania oskarżonych ocenił w pełnym oderwaniu od kwestii ograniczenia uprawnień właścicielskich względem przedmiotów zajętych w toku postępowania egzekucyjnego i przewidzianym prawem konsekwencji nie stosowania się do tych ograniczeń, które mają na celu ochronę wierzycieli.

O ile więc rację ma obrońca podnosząc, że korzystanie z uprawnień przysługujących dłużnikowi w ramach przepisów egzekucyjnych nie może być uznane za działanie wbrew prawu, to zupełnie pominął, że działanie właściciela względem przedmiotu zajętego w toku egzekucji podjęte z naruszeniem przewidzianych w tych przepisach ograniczeń w rozporządzaniu tym przedmiotem, stanowi działanie wbrew prawu i może rodzić również odpowiedzialność karną, tak jak jest to w przypadku działań podjętych przez oskarżonego J. W. oraz pozostającego w porozumieniu z nim oskarżonego A. M. (2), które ewidentnie motywowane były zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli J. W..

W ślad za Sądem Rejonowym podnieść trzeba, że w świetle zeznań: R. S., J. M., S. S., Z. B., W. W. (2), L. W., J. F., J. D., J. G. i W. B. nie ulega żadnym wątpliwości, że firma (...), po części także i J. M. eksploatowali złoża, a było to możliwe tylko dzięki aktywnym działaniom obu oskarżonych podjętych po tym jak nie przyniosła rezultatu próba zablokowania przez nich licytacji. Wtedy to na podstawie tytułu własności i posiadanej przez J. W. koncesji obaj oskarżeni z pełną świadomością i zamiarem działania na szkodę wierzycieli, zawarli w dniu 13 maja 2011 roku porozumienie z firmą

(...) powierzając jej działalność wydobywczą złóż żwiru i piachu. Słusznie Sąd Rejonowy zaznaczył, że w zamian A. M. (2) otrzymał wynagrodzenie i obaj oskarżeni nie byli zainteresowani stanem nieruchomości, wiedząc że w bliżej nieokreślonej przyszłości zostaną i tak pozbawieni prawa własności nieruchomości. Bez wątpienia takie działanie oskarżonych było postępowaniem na szkodę wierzycieli, gdyż wydobyte złoża za zgodą i w porozumieniu obu oskarżonych z podmiotem trzecim, stanowiło celowe usunięcie składników zajętego majątku w postaci bliżej nieokreślonej ilości złóż żwiru i piachu i skutkowało zmniejszeniem wartości ekonomicznej tej nieruchomości o wartość wydobytego w ten sposób złoża. Dodać należy, iż ustalanie w niniejszej sprawie tej wartości nie było obowiązkiem Sądu orzekającego, bowiem od tego nie zależała poprawność rozstrzygnięcia tej sprawy, gdyż wielkość szkody nie należy do ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 300 par 2 kk.

Obrońca oskarżonych nie przedstawił w apelacji żadnych innych zastrzeżeń, do których Sąd II instancji mógłby się ustosunkować. Podsumowując więc powyższe rozważania Sąd II instancji potraktował argumenty przytoczone przez skarżącego dla wykazania zasadności zarzutów podniesionych w apelacji, jedynie w kategoriach odmiennego poglądu skarżącego opartego na własnej interpretacji ustalonych w sprawie okoliczności oraz na wybiórczej i dowolnej ocenie materiału dowodowego, która nie mogła doprowadzić do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych. Sąd II instancji nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że procedowanie Sądu orzekającego w zakresie kwestionowanym przez skarżącego naruszało jakiegokolwiek przepisy prawa procesowego, w tym też nie sposób mówić o naruszeniu reguł płynących z art. 4, art. 7, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk w zw., z art. 2 § 2 kpk art. 5 § 2 kpk. W tej sytuacji za całkowicie bezzasadny należało uznać również podniesiony przez obrońcę oskarżonych zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego miał dopuścić się Sąd I instancji, poprzez przyjęcie, że oskarżeni popełnili zarzucone im przestępstwo. Zarzut ten jest immanentnie związany z zarzutem naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmienną oceną dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym. Jak wskazano wyżej, Sąd Okręgowy nie podziela w żadnej części oceny dowodów zaprezentowanej przez obrońcę oskarżonych.

Nie oznacza to, że Sąd Rejonowy ustrzegł się jakichkolwiek uchybień ustalając w niniejszej sprawie stan faktyczny, bowiem jak już wyżej sygnalizowano, bez wątpienia Sąd I instancji w sposób błędny, z korzyścią dla oskarżonych, ustalił datę końcową przypisanego im czynu. W tym zakresie słusznie oskarżyciel publiczny w pkt 2 wniesionej apelacji wytknął Sądowi Rejonowemu to uchybienie, co umożliwiło Sądowi II instancji zmianę zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Zauważyć więc należy, iż w opisie czynu zarzuconego oskarżonym, oskarżyciel publiczny jako datę końcową wskazał „listopad 2012 roku”, Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku zmienił tę datę przyjmując, iż oskarżeni działali „co najmniej do marca 2012 roku”. W treści pisemnego uzasadnienia wyroku, Sąd Rejonowy zauważył jednak, że datę tę błędnie ustalili, z tym, że przyjął, iż prawidłowa byłaby data „co najmniej do 8 sierpnia 2012 roku”. Prokurator, nie zgadzając się z ustaleniem Sądu Rejonowego, we wniesionej apelacji domagał się przyjęcia, że oskarżeni działali co najmniej do 31 sierpnia 2012 roku. Sąd Okręgowy uznał, że zarzut podniesiony w tym zakresie przez oskarżyciela publicznego jest zasadny i zasługuje w całości na uwzględnienie. Bez wątpienia końcowa data popełnienia przez oskarżonych zarzuconego im czynu, powinna być wyznaczona przez moment, do którego w świetle zgromadzonego materiału dowodowego na nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...), w wyniku działań oskarżonych, wydobywano żwir i piach, a więc usuwano składniki zajętego w toku egzekucji majątku, czym działano na szkodę wierzycieli J. W.. Sąd II instancji w pełni podzielił ocenę oskarżyciela publicznego, że w świetle treści zeznań świadków S. S. i W. W. (1) oraz dokumentacji dotyczącej wywozu kruszywa wykonanej przez pracowników firmy ochroniarskiej na zlecenie (...), proceder wydobywania złóż żwiru i piachu na nieruchomości zajętej w toku postępowania egzekucyjnego, trwał do 31 sierpnia 2012 roku. W związku z tym, Sąd Okręgowy przychylając się do stanowiska oskarżyciela publicznego, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż oskarżeni J. W. i A. M. (1) przypisany im w pkt I wyroku czyn popełnili w okresie od 31 marca 2011 r. do 31 sierpnia 2012 r.

Kierunek wniesionych apelacji i ich zakres, obligował Sąd Odwoławczy do całościowej oceny zaskarżonego wyroku, w tym również w zakresie kwalifikacji prawnej czynów (art. 447 § 1 kpk). W odniesieniu do tej kwestii, Sąd Okręgowy w pełni podzielił przedstawioną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku argumentację co do wyczerpania przez

oskarżonych J. W. i A. M. (1) zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych znamion przestępstwa przypisanego im zaskarżonym orzeczeniem. Bez wątplenia podniesiony przez obrońcę oskarżonego w pkt III apelacji zarzut naruszenia art. 300 § 2 kk nie ma żadnych merytorycznych podstaw, a brak jego uzasadnienia pozwala na wnioskowanie, że jego podniesienie było jedynie czysto formalnym zabiegiem. Nadmienić jedynie należy, że podstawę prawną skazania, wymiaru kary pozbawienia wolności i kary grzywny należało uzupełnić o przepis art. 4 § 1 kk, bowiem Sąd Rejonowy omyłkowo pominął ten przepis mimo, że jak wynika z pisemnych motywów wyroku, zastosował wobec oskarżonych, jako względniejsze przepisy obowiązujące w czasie popełnienia przestępstwa, a nie w czasie wyrokowania. Z tych względów Sąd Okręgowy w pkt I. 2 wyroku, dokonał w powyższym zakresie zmiany zaskarżonego orzeczenia w stosunku do obu oskarżonych.

Przechodząc do oceny zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze stwierdzić trzeba w pierwszej kolejności, że w odniesieniu do obu oskarżonych nie było żadnych podstaw do korekty wyroku w tej części. Podkreślić należy, że w apelacji wniesionej na korzyść oskarżonych nie został sformułowany zarzut oparty na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 4 kpk. Obrońca oskarżonych nie podał więc żadnych argumentów, które mogłyby wskazywać na ukształtowanie kar wymierzonych wobec oskarżonych w sposób wskazujący na ich rażącą surowość. Sąd Okręgowy również nie dostrzegł takich okoliczności. Oskarżyciel publiczny we wniesionej apelacji sformułował w pkt 1 i 3 zarzuty, za pomocą których dążył do wykazania, że Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonych kary na poziomie rażąco niskim. Sąd II instancji nie uwzględnił jednak tych zarzutów uznając je za bezzasadne, a mając na uwadze fakt, że prokurator nie złożył wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy nie jest zobowiązany do szczegółowego motywowania powodów nieuwzględnienia apelacji prokuratora w zakresie tych zarzutów. W tej sytuacji stwierdzić należy, iż zestawiając wysokość orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz grzywny z prawnie relewantnymi dla ich ukształtowania elementami oraz mając na względzie granice ustawowego zagrożenia za przypisane tym oskarżonym przestępstwo, uznać należy, że zostały one orzeczone z uwzględnieniem zasad i dyrektyw wymiaru kary oraz okoliczności mających, w świetle przepisu art. 53 § 2 kk, wpływ na ten wymiar. Całokształt zastosowanej reakcji karnej odpowiada stopniowi winy oskarżonych oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste każdego oskarżonego, następstwa popełnionego czynu, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Skoro zatem Sąd Rejonowy przy orzekaniu kary w pełni zastosował i respektował dyrektywy wymiaru kary, to rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym przedmiocie nie wymagało ingerencji ze strony Sądu Odwoławczego.

Sąd II instancji nie uwzględnił również apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Syndyka Masy Upadłości S.w upadłości z siedzibą we W., w której autor apelacji zaskarżył powyższy wyrok jedynie w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci naprawienia szkody, o którym mowa w art. 46 § 1 kk. Skarżący w drodze szeregu zarzutów podniesionych w oparciu o podstawy odwoławcze z art. 438 pkt 1 i 2 kpk, dążył do wykazania, że zaniechanie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz oskarżyciela posiłkowego stanowiło uchybienie wymagające korekty Sądu odwoławczego. Sąd II instancji nie podzielił tego stanowiska skarżącego. Choć faktem jest, że oskarżyciel posiłkowy złożył w ustawowym terminie wnioski o naprawienie szkody wskazując, że wyniosła ona 1.000.000,00 zł, to w sprawie tej, wbrew pogładowi skarżącego, uwzględnieniu wniosku o naprawienie szkody, niezależnie od wątpliwości wyliczenia jej wysokości, stała na przeszkodzie tzw. klauzula antykumulacyjna zawarta w art. 415 § 1 kpk. a wcześniej, tj. przed dniem 1 lipca 2015 r. w art. 415 § 5 kpk. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia

6 sierpnia 2015 roku, w sprawie II KK 218/15 celem tej regulacji jest wyeliminowanie sytuacji, w której dochodzi do kumulacji rozstrzygnięć o charakterze kompensacyjnym i do funkcjonowania w obrocie prawnym dwóch tytułów egzekucyjnych, co rodzić może niebezpieczeństwo dwukrotnego dochodzenia naprawienia tej samej szkody. Klauzula antykumulacyjna, o której mowa, znajduje zastosowanie w przypadku tożsamości przedmiotowej i podmiotowej roszczenia stanowiącego przedmiot rozpoznania. Wskazać więc należy, iż w aktach sprawy znajdują się tytuły wykonawcze przeciwko oskarżonemu J. W. uzyskane przez (...) stanowiące podstawę do prowadzenia przeciwko niemu egzekucji, co zauważył sam skarżący w treści uzasadnienia apelacji. Faktem jest, że wynikają one z udzielonych oskarżonemu pożyczek, ale też nie budzi wątpliwości, że pożyczki te udzielone zostały na zakup

nieruchomości w miejscowości O., wobec której podjęte przez oskarżonych przestępcze działania powodowały uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela (...), któremu przecież wierzytelność przysługiwała pierwotnie z tytułu udzielonych pożyczek. Gdyby nie udzielone pożyczki, (...) nie miałyby żadnego roszczenia związanego z działaniami oskarżonych zaniżającymi wartość przedmiotowej nieruchomości. Bez wątpienia zatem mamy w tej sytuacji do czynienia z tożsamością przedmiotową roszczenia. W ocenie Sądu II instancji

należy przyjąć, że zachowana jest również tożsamość podmiotowa roszczeń, mimo że w niniejszej sprawie szkodę spowodował nie tylko oskarżony J. W., wobec którego (...) dysponuje już tytułami wykonawczymi, ale także oskarżony A. M. (1). W judykaturze rozpowszechniony jest pogląd dotyczący solidarnej odpowiedzialności współsprawców czynu zabronionego za całość wyrządzonej przestępstwem szkody.

Jeśli oskarżony dopuścił się przypisanego mu wyrządzenia szkody we współdziałaniu z innym sprawcą, to ponoszą oni solidarną odpowiedzialność za całość wyrządzonej szkody. Jeżeli zaś wobec jednego z nich orzeczony został już ciężar rekompensaty pokrzywdzonemu utraconego mienia w pełnej wysokości tej szkody, to rzeczą tego oskarżonego pozostaje jedynie możliwość wykorzystania roszczenia regresowego wobec tego, z kim dopuścił się przypisanego mu występku. Dlatego też zasądzenie przez Sąd w tej sprawie kolejnego odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego (...) skutkowałoby dwukrotnym orzeczeniem obowiązku naprawienia tej samej szkody, tym samym doszłoby do naruszenia omawianej klauzuli antykumulacyjnej. Końcowo podkreślić należy, iż zakaz wynikający

z dyspozycji art. 415 § 5 zd. 2 kpk (obecnie art. 415 § 1 kpk) odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody

i to niezależnie od tego, czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało skutecznie wyegzekwowane (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2013 roku, II KK 268/12, Lex nr 1313135, wyrok Sądu Najwyższego z 23 listopada 2016 r., III KK 405/16, Lex nr 2155184). Z tych wszystkich względów, Sąd II instancji nie uwzględnił apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, uznając podniesione w niej zarzuty za bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wobec niestwierdzenia innych, niż opisane wyżej uchybień powodujących konieczność zmiany lub uchylenia wyroku, w tym też uchybień określonych w art. 439 kpk i 440 kpk, podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy, poza wyżej opisanymi zmianami, zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 635) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej i Radcy Prawnego M. D. (1) w M. kwotę 516,60 zł

(w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu wykonywanej w postępowaniu odwoławczym na rzecz oskarżonego J. C. K. W. (1).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust 1 pkt 3, art. 3 ust 1 i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. ze zm.), uznając, że sytuacja majątkowa oskarżonych nie uzasadnia zwolnienia ich z obowiązku ponoszenia tych kosztów.

Z tych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 456 kpk orzekł jak w wyroku.